

РЕШЕНИЕ

№ 7760

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9982** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], № 195, офис № 1, представлявано от адв. К., срещу Решение от 19.07.2021г., постановено по НАХД № 5309/2020г. на СРС, НО, 1-ви с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-006560/06.04.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (Д“ИТ“) – С., с което на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на касатора е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1 500,00 лева.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на въззивното решение поради постановяването му в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и поради необоснованост. Твърди се, че АУАН е издадено след преклузивния срок за това, визиран в чл. 34, ал. 1 ЗАНН, а освен това в текста на същото, възпроизведен и в НП, не се съдържа описание на конкретното задължение, което дружеството не е изпълнило, съответно липсва описание на вмененото му нарушение. Счита за нарушение обстоятелството, че при издаване на НП административно-наказващият орган не е обсъдил направените възражения срещу АУАН. Оспорва се извършването на нарушение по чл. 415, ал. 1

КТ от дружеството, като се твърди, че дължимото и начислено трудово възнаграждение на служителката съгласно минималните ставки за Б. и Европейския съюз е платено на същата още преди проверката. Касаторът счита, че са налице основания да бъде квалифицирано нарушението като маловажно по чл. 28 ЗАНН. С тези аргументи моли да бъде отменено решението на СРС и да бъде постановено ново, с което изцяло да се отмени процесното НП. Претендира направените разноски за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. К., който поддържа жалбата. Излага подробни аргументи в представени писмени бележки.

Ответникът – ЦУ на НАП, се представлява от юрк. Х., която оспорва касационната жалба и моли да бъде оставено в сила решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна. Предлага обжалваното решение да се остави в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събраните по делото доказателства, районният съд безспорно е установил следната фактическа обстановка:

На 30.01.2020г. на [фирма] е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) за това, че при извършена проверка от служители на Д „ИТ“ – С. в периода от 10.01.2020г. до 30.01.2020г. е било констатирано, че дружеството, в качеството си на работодател, не е изпълнило задължително предписание на контролен орган по спазване на трудовото законодателство, дадено под номер 3 в протокол № ПР 1925605/23.08.2019г., връчен на дружеството на 23.08.2019г., а именно: „работодателят да начисли и изплати в пълен размер трудовите възнаграждения на П. Д. К., на длъжност: шофьор на товарен автомобил (международни превози), които да не са по-малки от минималните ставки на заплащане, установени за Б. и Европейския съюз, съгласно чл. 6, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставените услуги“, което предписание е следвало да бъде изпълнено до 26.09.2019г. – нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Въз основа на така съставения акт било издадено от директора на Д „ИТ“ – С. Наказателно постановление № 22-006560/06.04.2020г., с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 415, ал. 1, от КТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева.

Съдът е приел за установено, че след издаване на предписанието не са били изплащани никакви допълнителни парични средства на посочената служителка, поради което е потвърдил НП. Изложил е мотиви, поради които приема за

неоснователни възраженията на жалбоподателя. Посочил е, че по същество възраженията относно факта на плащане на трудовото възнаграждение на К. преди издаване на задължителното предписание, са извън предмета на делото, доколкото в същото не може индицидентно да се преценява законосъобразността на административния акт, който не е обжалван и е влязъл в сила.

Така изложените съображения се споделят напълно от настоящата касационна инстанция.

Правилно въззивният съд е приел, че липсват допуснати процесуални нарушения в административнонаказателното производство. АУАН и НП са издадени от компетентни органи в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат всички законоустановени реквизити, включително подробно описание на фактичката обстановка – дата и място на извършване на нарушението и изпълнителното деяние, което се състои в неизпълнение на даденото на касатора задължително предписание с протокол от 23.08.2019г. Липсва неяснота или противоречие в съдържанието, както вътрешно, така и между приетото с акта и НП.

Неоснователни са доводите на касатора за съставяне на АУАН след изтичане на 3-месечния преклузивен срок за това съгласно чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Разпоредбата ограничава възможността за образуване на административно-наказателно производство със срок от 3 месеца от откриване на нарушителя. Макар дружеството да е било известно на контролните органи още към датата на съставяне на Протокол за проверка от 23.08.2019г., данни за извършеното нарушение същите са установили едва на 30.01.2020г., когато е извършена последваща проверка и е констатирано, че работодателят не е изпълнил даденото му предписание от 23.08.2019г. Следователно, към датата на съставяне на АУАН – 30.01.2020г., този срок не е изтекъл и не е налице процесуално нарушение, което опорочава производството.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че е нарушено правото му на защита поради несъответствие между даденото задължително предписание и текста на НП. В последното е цитиран точно текстът на предписанието, като е посочено, че същото не е изпълнено и именно в това се състои извършеното нарушение.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 КТ, която съдържа едновременно състава на нарушението и санкционната норма, е посочено, че „който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв“. Чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ предвижда, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

С оглед характера на акта за прилагане на ПАМ на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, обективиран в Протокол за извършена проверка изх.№ ПР1925605 от 23.08.2019г., същият подлежи на оспорване по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 405 КТ. По делото е безспорно, че протоколът не е обжалван нито по административен ред пред по-горестоящия административен орган, нито по съдебен

ред, поради което е влязъл в сила и като стабилен индивидуален административен акт е породил предвидените с него права и задължения, които подлежат на изпълнение. Това обстоятелство се установява от писмо изх. №21008487 от 19.02.2021г. на Д“ИТ“ – С. на л. 148 от делото пред СРС. Касаторът като адрес на протокола е имал възможността именно в посоченото производство да изложи възраженията си по отношение на предписанията вкл. може или не да ги изпълни, ясни или не са за същия. В настоящето производство тази възможност е преклодирана и не е елемент от фактическия състав както единствено се съобразява дали има задължително предписание.

В тази връзка настоящият състав намира, че, както е посочил районният съд, доводите на дружеството относно материалната законосъобразност на административния акт са неотнормирани към настоящия спор, доколкото той е за допуснато административно нарушение, изразяващо се в бездействие – неизпълнение на стабилен административен акт, и не следва да бъдат обсъждани в настоящето производство. Ако адресатът е считал, че е налице неяснота или противоречие, следвало е да предяви тези доводи в производство по оспорване на административния акт.

Фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание в указания от органите срок. В тази връзка ирелевантни са причините, довели до неизпълнение на даденото предписание. По делото е безспорно, че не са представени от дружеството жалбоподател доказателства за плащане на дължимото на служителката К. трудово възнаграждение за посочения в предписанието период, което да не е по-ниско от минималното такова за Б., където е била командирована за целия период, нито в хода на проверката, нито при представянето на писмени възражения срещу акта, нито дори при обжалването на НП.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че нарушението е съставомерно с настъпване на самия факт на изтичане на определения срок за изпълнение на ПАМ, при което задълженото дружество е бездействало. Следователно, от следващия ден същото е в неизпълнение и извършва вмененото му нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ. Както правилно е посочил районният съд, нарушението не покрива белезите на маловажно по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, поради което му съответства предвидената в чл. 415, ал. 1 санкция, която е наложена в минимален размер. Отделно от това, с Тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е прието, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН.

Липсата на обсъждане на възраженията срещу акта не представлява съществено процесуално нарушение, което е от категорията на тези, водещи до отмяна на НП само на това основание. В последното са изложени мотивите на административно-наказващия орган относно наличието на основания за ангажиране на отговорността на нарушителя, което е достатъчно в случая за обосноваване на същото.

Обжалваното съдебно решение е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила. Не се установяват релевантите с касационната жалба основания за отмяната му.

При този изход на делото съдът дължи произнасяне по своевременно заявената

претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, като намира същата за основателна. Предвид фактическата и правна сложност на делото нейният размер следва да бъде определен с оглед минимума от 80 лв. по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.07.2021г., постановено по НАХД № 5309/2020г. на СРС, НО, 1-ви с-в.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], № 195, офис № 1, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. сумата от 80 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.